Din cuvîntul participanţilor la Conferinţa pe ţară

General locotenent ION COMAN

adjunct al ministrului forţelor armate

Incercăm un sentiment de mîndrie pentru faptul că în anii socialismului, datorită condiţiilor create de partid şi guvern, ţara noastră şi-a dobîndit un loc fruntaş în multe ramuri de sport, numele reprezentanţilor sportului românesc onorînd listele campionilor olimpici, mondiali, europeni sau balcanici.

Desigur, pentru ca sportul nostru să cunoască o continuă dezvoltare, el trebuie să constituie o preocupare de adîncime şi cu larg orizont a tuturor factorilor care răspund de educarea multilaterală a tineretului. Dorim cu toţii ca pe terenurile de sport tinerii noştri să dea dovadă de o mare rezistenţă fizică şi combativitate, de agerime, îndemînare şi iscusinţă. Dorim ca fiecare dintre ei să fie pătruns în toată fiinţa sa de dragostea fierbinte faţă de patrie, de hotărîrea de a-i închina tot ce are mai bun. Acesta este perceptul pe care îl punem la baza dezvoltării pregătirii fizice a sportului în armată. Armata contribuie la deprinderea tineretului cu practicarea sistematică a exerciţiilor fizice, ca şi la călirea fizică a ostaşilor, astfel ca ei să fie pregătiţi din toate punctele de vedere să-şi îndeplinească cu cinste înalta misiune ce le-a fost încredinţată, de a sta de strajă patriei, cuceririlor revoluţionare ale poporului.

In acelaşi timp, armata îşi aduce contribuţia şi la dezvoltarea sportului de performanţă. Clubul Steaua, cu cele 22 de secţii, ca şi asociaţiile sportive din armată — o bună parte dintre ele cu sarcini de performanţă — se înscriu azi în peisajul sportiv al ţării.

După ce a arătat că în cinstea celei de-a 20-a aniversări a clubului Steaua sportivii şi antrenorii şi-au sporit eforturile, cucerind noi succese de prestigiu în competiţiile oficiale interne şi internaţionale, pe care le-au închinat cu dragoste şi recunoştinţă patriei, vorbitorul s-a referit la preocuparea de a depista şi selecţiona din rîndurile militarilor cît mai multe elemente talentate care, pregătite cu competenţă şi seriozitate, întăresc rîndurile sportivilor de performanţă.

In lumina sarcinilor puse în faţa mişcării sportive — a arătat în continuare vorbitorul — acordăm o mare atenţie muncii cu copiii şi juniorii, componenţii de mîine ai loturilor clubului Steaua şi ale ţării. Pe această linie, paşi însemnaţi s-au făcut în secţia de fotbal, la schi, lupte şi alte sporturi, pentru care s-au asigurat condiţiile materiale necesare şi antrenori dintre cei mai calificaţi.

Faptul că clubul Steaua şi asociaţiile sportive militare au obţinut numeroase victorii de seamă nu ne poate face să trecem cu vederea lipsurile care mai există. Trebuie ca toţi antrenorii şi sportivii noştri să lupte cu mai multă fermitate împotriva mediocrităţii unde aceasta se mai manifestă, să nu se mulţumească cu victorii sau rezultate care nu reprezintă mare lucru pe lîngă performanţele realizate pe plan internaţional.

Consiliul Naţional pentru Educaţie Fizică şi Sport, şi noi toţi, avem datoria să imprimăm activităţii sportive un caracter ştiinţific mai pronunţat, la nivelul cerinţelor actuale.

In continuare, vorbitorul a spus: Numeroşi instructori sportivi pregătiţi în diferite ramuri sportive pe timpul stagiului militar, de către profesori de educaţie fizică şi antrenori dintre cei mai buni, ar trebui mai bine folosiţi de asociaţiile sportive, mai ales de cele de la sate, care au nevoie de asemenea cadre obşteşti. La fel, cred că ar fi bine să se instituie un premiu naţional pentru sport, care să încununeze cariere glorioase, ca şi trofee care să răsplătească pe cel mai bun sportiv al anului într-o ramură de sport sau alta.

Cred că şi presa noastră sportivă ar putea să transmită mai mult sportivilor acea flacără a pasiunii, a strădaniei neprecupeţite, fără de care nu sînt posibile marile performanţe. Iar noi, spectatorii, oamenii din tribune, pretinzînd mereu mai mult de la sportivii noştri, să le dăruim mai mult din căldura şi dragostea noastră cînd obţin victorii şi să-i facem să simtă înţelegerea şi îndemnul nostru cînd se află în dificultate.

Despre chemarea stadionului — pe care au cîntat-o marii poeţi, din cele mai vechi timpuri — ar trebui să se facă filme şi să se scrie cărţi. Pe marii noştri campioni, întruchipînd atîtea din frumoasele trăsături ale poporului, să-i facem mai bine şi mai cu simţire cunoscuţi maselor de tineri, pentru ca faptele lor să le înflăcăreze. După cum ştiţi, biografiile sportivilor de seamă constituie o temă căutată, de mare succes publicistic.

De tineretul nostru — a spus în încheiere vorbitorul — depinde în mare măsură ridicarea activităţii sportive. Să-i deschidem mai larg porţile stadioanelor şi sălilor de sport, să-l avîntăm în a-şi dărui din plin talentul şi puterea de muncă şi vom avea mari satisfacţii, întruchipate în ridicarea sportului românesc spre culmile cele mai înalte.

Prof. NICOLAE GHEORGHIU

de la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza" din Iaşi

Am luat cuvîntul pentru ca aici, în cadrul Conferinţei, să arăt cîteva aspecte ale activităţii ce se desfăşoară la Clubul sportiv al Universităţii din Iaşi, al cărui preşedinte sînt.

Deşi Universitatea din Iaşi este cea mai veche din ţară şi este binecunoscută, atît pe plan intern cît şi extern, pentru frumoasele sale tradiţii culturale, totuşi pe tărîm sportiv ea nu are încă faimă.

Este neîndoielnic că un institut de învăţămînt superior trebuie să aibă şi preocupări de educare sportivă. Fiind o necesitate în cadrul unei pregătiri complexe, sportului trebuie să i se dea atenţia cuvenită.

În prezent, clubul nostru are patru echipe care activează în campionate republicane dar, fiind la început, ele nu au obţinut încă rezultate de răsunet. Sperăm să realizăm acest deziderat în viitorii ani. Ne preocupă, în mod deosebit, organizarea diferitelor competiţii la care să participe un număr mare de studenţi. Peste o săptămînă, de pildă, va avea loc în oraşul nostru o întrecere de amploare la handbal, dotată cu „Cupa Universităţii Iaşi".

Dacă în privinţa echipamentului şi a materialelor sportive nu ducem lipsă — am primit un buget substanţial din partea Ministerului Invăţămîntului — nu putem spune acelaşi lucru despre amenajările sportive. Echipele noastre, ca şi celelalte din oraşul Iaşi, au nevoie, în primul rînd, de o sală de sport, cea existentă nemaicorespunzînd necesităţilor.

Aş vrea să mai arăt că ajutorul pe care-l primesc sportivii noştri de performanţă din partea federaţiilor de specialitate este cu totul insuficient. Ar fi bine ca tehnicienii federaţiilor să vină pentru o perioadă mai lungă la Iaşi, ca să îndrume şi să ajute formaţiile noastre.

EUGEN MAREŞ

adjunct al ministrului sănătăţii şi prevederilor sociale

Mă voi ocupa de cîteva aspecte ale activităţii medico-sportive şi, aş putea zice, ale interdependenţei dintre activitatea medicală şi activitatea sportivă.

Partidul şi guvernul nostru acordă o deosebită atenţie procesului de educaţie fizică şi sport din ţara noastră. Ministerul Sănătăţii şi Prevederilor Sociale, conştient de rolul educaţiei fizice şi sportului în ocrotirea sănătăţii şi dezvoltarea armonioasă a generaţiei tinere, în prelungirea vieţii, contribuie alături de organizaţia dv. la îndeplinirea obiectivelor din acest domeniu de activitate.

Un important mijloc de dezvoltare armonioasă a tineretului îl constituie educaţia fizică şi sportul şcolar. In desfăşurarea acestui proces se constată, însă, o deficienţă, cauzată de numărul mare de scutiri. Ministerul Sănătăţii şi Prevederilor Sociale a efectuat un test pe 5 600 de elevi şi 1 400 studenţi din oraşele Bucureşti, Cluj, Iaşi şi Braşov, care prezentau scutiri de la orele de educaţie fizică. Concluziile acestei acţiuni vor constitui baza de lucru în alcătuirea unui studiu privind îmbunătăţirea procesului de educaţie fizică şi sport. Este necesar ca programele să fie diferenţiate pe grupuri de vîrste, în raport cu dezvoltarea fizică şi particularităţile morfo-funcţionale, contribuind în acest fel la eficienţa participării elevilor la procesul de educaţie fizică şi sport. Elevii cu deficienţe fizice mici vor trebui să execute un program diferenţiat, chiar în cadrul orelor de educaţie fizică; cei cu deficienţe mijlocii vor efectua gimnastică corectivă în cadrul unor programe speciale de educaţie fizică, iar cei cu deficienţe şi mai grave vor face gimnastică medicală specială în unităţile medicale speciale.

Scoţînd apoi în evidenţă o serie de realizări din activitatea medico-sportivă, vorbitorul s-a oprit şi asupra unor greutăţi şi lipsuri ca:

— insuficienta contribuţie a medicilor la dirijarea ştiinţifică a antrenamentului sportiv şi o insuficientă legătură cu antrenorii;

— insuficienta dotare şi încadrare a unităţilor medico-sportive din teritoriu.

Apoi, tovarăşul Eugen Mareş s-a ocupat de măsurile tehnico-organizatorice luate de M.S.P.S. pentru îmbunătăţirea asistenţei medico-sanitare atît pentru sportul de masă, cît şi pentru cel de performanţă. Este vorba de:

— urmărirea dotării şi încadrării corespunzătoare a unităţilor de profil şi a cabinetelor medicale şcolare;

— înfiinţarea de noi cabinete medico-sportive în policlinici;

— instruirea medicilor şcolari în problemele de urmărire dinamică a dezvoltării fizice a elevilor şi a diferenţierii procesului de educaţie fizică;

— crearea de noi unităţi pentru corectarea deficienţelor fizice la elevi;

— îmbunătăţirea instrucţiunilor existente cu privire la efectuarea controlului medico-sportiv şi orientarea activităţii medicilor pentru o mai intensă participare la dirijarea procesului de educaţie fizică şi sport;

— intensificarea muncii de cercetare ştiinţifică în problemele medicale ale educaţiei fizice şi sportului;

— recrutarea şi profilarea de noi cadre medicale în vederea satisfacerii nevoilor cluburilor sportive şi a necesităţilor loturilor olimpice şi republicane.

In încheiere vorbitorul a spus: Noi considerăm activitatea medico-sportivă de o importanţă deosebită şi vom căuta să îmbunătăţim substanţial colaborarea noastră cu Consiliul Naţional pentru Educaţie Fizică şi Sport, cu Uniunea Tineretului Comunist şi Uniunea Generală a Sindicatelor în scopul dezvoltării continue a activităţii de educaţie fizică şi sport din ţara noastră.

MARIN GRUIANU

maestru al sportului la oină

Pentru atragerea unui număr tot mai mare de tineri şi vîrstnici pe terenul de sport, consiliul asociaţiei din comuna Curcani, raionul Olteniţa, sub conducerea comitetului de partid şi în colaborare cu organizaţia U.T.C., sfatul popular şi conducerea C.A.P., s-a preocupat de asigurarea bazei materiale necesare bunei desfăşurări a diferitelor concursuri. S-a amenajat, prin muncă patriotică, o frumoasă bază sportivă în mijlocul comunei, care cuprinde sectoare de atletism, două terenuri de volei, două de handbal, portic de gimnastică, şi, bineînţeles, nelipsitul teren de fotbal. De asemenea, la căminul cultural există o sală pentru şah şi tenis de masă, înzestrată cu materialele necesare.

Un loc fruntaş în cadrul activităţii sportive din comuna Curcani îl ocupă jocul nostru naţional — oina. Echipa de oină participă cu regularitate la principalele competiţii. Ea a reuşit în anul 1957 să cucerească titlul de campioană republicană, iar în 1963 a cîştigat „Cupa campionilor regionali".

In decursul anilor, oina a fost îndrăgită de un număr din ce în ce mai mare de tineri. Aşa se face că pe lîngă echipa de seniori se află în pregătire numeroşi elevi, formaţia şcolii din comuna noastră deţinînd de mai mulţi ani titlul de campioană regională la copii.

Dacă oina este iubită şi practicată de nenumăraţi tineri, avînd — îndeosebi la sate — o mare tradiţie, în schimb nu i s-a acordat suficient sprijin tocmai de către organele care răspund de destinele acestei ramuri sportive. Astfel, calendarul anual al Federaţiei române de oină cuprinde numai două acţiuni şi anume: campionatul republican şi „Cupa campionilor regionali". Or numai cu aceste două competiţii nu se poate asigura continuitate în activitatea competiţională. De asemenea, în şcoli şi licee nu se acordă atenţia cuvenită jocului nostru naţional. De exemplu, în raionul Olteniţa, din cele 90 de şcoli generale, oina se practică numai în trei: Curcani, Buica şi Nana. In sfîrşit, lipsesc cadrele tehnice atît de necesare procesului de instruire a echipelor.

In încheiere, vorbitorul a făcut cîteva propuneri:

— Calendarul anual al F.R.O. să cuprindă mai multe competiţii.

— Oina să fie introdusă în campionatul şcolilor generale.

— Să se acorde mai multă atenţie pregătirii cadrelor de specialitate din rîndul învăţătorilor şi profesorilor de educaţie fizică.

— Etapele superioare şi finalele campionatelor să fie organizate în centre săteşti, unde această ramură de sport se bucură de popularitate şi nu la Mangalia sau Bucureşti cum s-a procedat pînă acum.

— Să se acorde mai multă atenţie lărgirii bazei materiale necesare secţiilor de oină.

TRAIAN POP

preşedintele Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor

La Consfătuirea de constituire a Consiliului Naţional al Organizaţiei pionierilor, tov. Nicolae Ceauşescu arăta că „activitatea pionierească trebuie să fie interesantă, vie, astfel încît copiii să participe cu plăcere şi bucurie la toate manifestările ce le sînt destinate şi în rîndul cărora excursiile, jocurile, sporturile, cîntecele, marşurile trebuie să ocupe un loc de frunte". Deşi timpul care a trecut de la constituirea consiliilor organizaţiilor pionierilor este relativ scurt — mai puţin de un an — acestea muncesc cu perseverenţă pentru a transpune în viaţă preţioasele indicaţii, antrenînd sute de mii de pionieri şi şcolari în acţiuni sportive cît mai variate şi interesante. Excursiile şi drumeţiile, concursurile de orientare turistică, practicarea unor sporturi şi jocuri mult îndrăgite de copii ocupă un loc tot mai important în activitatea pionierească şi contribuie la organizarea raţională a timpului liber al acestora. Numai în perioada vacanţei de iarnă, de exemplu, s-au organizat peste 1000 de excursii şi drumeţii, la care au participat circa 150 000 pionieri şi şcolari.

Vacanţa de vară, care se află în plină desfăşurare, oferă pionierilor şi şcolarilor largi posibilităţi de manifestare. Peste 2000 de excursii interregionale şi multe altele locale poartă paşii copiilor noştri pe cele mai pitoreşti meleaguri ale patriei. Îndrăgită a devenit şi activitatea în tabere, care oferă copiilor multe posibilităţi de mişcare şi petrecere a timpului în aer liber. Un număr însemnat de pionieri şi şcolari activează cu bune rezultate în formaţiile multor cluburi cu tradiţie, din rîndul cărora vor creşte şi se vor forma viitorii sportivi de performanţă.

Desigur că avem încă multe de făcut în direcţia îmbunătăţirii activităţii de educaţie fizică şi sport din şcoli. Eforturile şi atenţia noastră ar trebui îndreptate în primul rînd spre şcoala generală, care cuprinde în prezent întreg tineretul pînă la vîrsta de 15 ani, deoarece pînă la această vîrstă trebuie puse bazele viitoarelor performanţe în aproape toate ramurile sportive. Este necesar ca în şcoli să se asigure predarea ştiinţifică a educaţiei fizice, să se dezvolte şi să se îmbunătăţească baza materială, să crească numărul cadrelor didactice calificate. Să punem la dispoziţia acestora programe şcolare cît mai raţionale, metodici alcătuite pe baze ştiinţifice.

În continuare, vorbitorul a relevat faptul că experimentul organizat în peste 200 de şcoli privind predarea de către profesori de specialitate, încă din clasa I, a educaţiei fizice, a demonstrat că rezultatele sînt incomparabil mai bune în raport cu sistemul tradiţional de predare cu învăţători. S-a constatat deseori că în clasa a V-a vin elevi cu deprinderi greşit formate, pentru corectarea cărora este nevoie de ajutorul unor cadre calificate. Generalizarea predării educaţiei fizice de către profesori de specialitate s-ar răsfrînge pozitiv nu numai asupra elevilor din clasele I—IV, ci şi a celor din clasele V—VIII. Considerăm că pînă atunci ar fi necesar să se organizeze cu învăţătorii, pe plan regional, cursuri de pregătire teoretică şi practică privind predarea educaţiei fizice şi a sportului la clasele mici.

ELISABETA BACIU

recordmană republicană la atletism

Lucrez la Întreprinderea mecanică din Roman alături de cîteva mii de oameni, în special tineri. Dintre aceştia abia un număr mic, aproape neînsemnat, practică în mod organizat sportul. Organizaţia U.T.C., consiliul asociaţiei sportive, sindicatul, direcţiunea şcolii profesionale a întreprinderii ş.a. din păcate n-au făcut o problemă din această chestiune, au tratat-o la suprafaţă şi rezultatele sînt slabe. A susţine din cînd în cînd echipele de fotbal sau de volei ale unei secţii în cadrul campionatului asociaţiei sportive, aceasta nu înseamnă că la Întreprinderea mecanică din Roman, la şcoala ei profesională, se face sport!

Situaţia este asemănătoare şi în alte întreprinderi, ca şi în şcolile din oraş. La Roman se vorbeşte mult despre sport, dar se face puţin sport! Mulţi tineri, chiar colegi de-ai mei, preferă să discute ore întregi despre sport pe terasa restaurantului din parc sau în colţul unei străzi, decît să vină zilnic pe stadion. E desigur mai comod pentru ei să procedeze aşa, dar nu e cîtuşi de puţin bine pentru sănătatea şi dezvoltarea lor multilaterală.

Sînt utecistă şi mă gîndesc ce mari posibilităţi ar avea organizaţiile de tineret, nu numai cele din Roman, dar şi cele din alte localităţi, pentru folosirea sportului ca mijloc educativ în atragerea tinerilor la o activitate folositoare, recreativă, în aer liber, în locul îmbulzelii de pe bulevarde sau din diferite baruri. În altă ordine de idei, am convingerea că dacă fiecare profesor de educaţie fizică, fiecare antrenor din indiferent care ramură sportivă ar munci cu toată priceperea, cu tot entuziasmul, cu tot spiritul de răspundere — aşa cum procedează antrenorul meu, Ol. Constantinescu-Nehoi — şi ar da anual măcar cîte un sportiv loturilor divizionare, baza de masă a sportului nostru de performanţă ar fi incomparabil mai mare şi n-am mai fi martori la desfăşurarea unor finale de campionat republican doar cu cîţiva participanţi, cu senatori de drept — de ani şi ani aceiaşi — la primele locuri ale diferitelor clasamente.